

PASAKA APIE VANDENS LAŠELĮ

Gyveno kartą lašelis puriame, lengvame debesėlyje. Tačiau vieną dieną pakilo didelis vėjas ir pradėjo nešti ant balto, puraus debesėlio juodus ir sunkius debesis. Bet vandens lašelis neišsigando, jis pagalvojo : nukrisiu į žemę, juk aš taip reikalingas žemei, žmonėms, augalams ir gyvūnams, jie taip laukia mano pagalbos.

Ir pradėjo lašelis leistis į žemę. Sudrėkino jis išdžiūvusią žemę, paliejo laukus, miškus, pievas, pripildė vandeniu visas upes ir ežerus. Visa, kas gyva buvo pagirdyta. Miškai ir kloniai ėmė dar stipriau žaliuoti, o ištroškę gyvūnai suskubo prie upių ir ežerų numalšinti savo troškulio. Na, o atėjus nakčiai lašelis pavirto rasa, o ankstyvą vasaros rytą rūkui pakilus į dangų lašelis vėl atsibudo savo lengvame, puriame debesėlyje ir laimingas atsiduso : kaip smagu, kad aš galiu būti visiems reikalingas - ir žemei, ir augalams, ir gyvūnams. Kaip gera, kai gali visiems padėti, kad netgi mažas vandens lašelis gali padaryti didelį darbą - išsaugoti gyvybę Žemėje.